

HERKESE BEDAVA TAKVİM VE MEGA POSTER

PENTHO

TÜRKİYE SAYI:16 1993 MAYIS 40.000 TL

ÇAPKIN ERKEKLERİN YENİ AVLARI

Mankenler, TV yıldızları

ÇILDIRTAN KADINLAR

Sylvia ve
Roxy

AYKIRI BAKIŞ

İskender Savaşır

Galiba hayatta hiçbirimizin masum olmadığı bir ideoloji var: Çiftleşme ideolojisi. (Biliyorum, bu cümleden ötürü bana kızabilir; "anlamadığımız kelimeler kullanıyorsun" denebilir. Ama ne yapayım, hayatta, aşkta, sekste olduğu gibi dilde de yabancı olanla buluşmak, onun içinde kendimi, aradığım anlamı keşfetmek bana erotik bir haz veriyor.)

Yine de peki... Başka türlü söyleyeyim: Bağışıklığımızın olmadığı bir ideoloji var: Çiftleşme ideolojisi. Üstelik gövdemiz tarafından da desteklendiği ölçüde diğerlerine kıyasla daha da güçlü bir ideoloji bu.

Ateşlendiğimizde terimizi silen kişiyi, akşam eve döndüğümüzde bize çorba veren, gündüz memurlarımızdan birine çıkmış olmanın yaşattığı suçluluk duygusunu ya da amirimizden işittiğimiz azardan ötürü hissettiğimiz ezikliği paylaştığımız kişiyle düzüşmenin özel bir anlamı olduğunu düşünüyoruz, düşünmek istiyoruz.

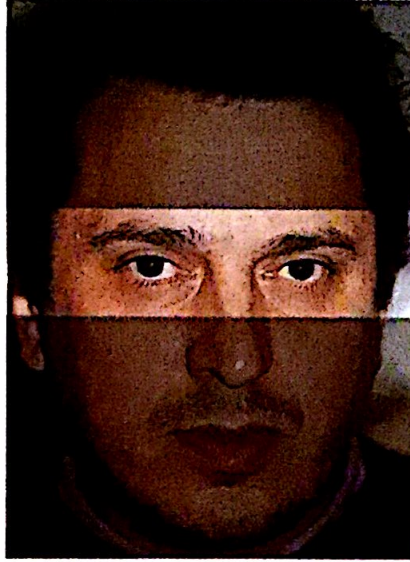
En güçlü desteğini -payandasını- aile kurumunda bulan bir beklenti... O kurum aracılığıyla sadece devlet değil, bütün toplum, hangi ilişkilerimizin birer macera, hangilerinin ciddi sayılacağını, hangi düzüşmelerimizin gerçek bir sevişme addedilmesi gerektiğini tayin ediyor.

Aslında "tayin" de değil de, "tesbit" demem gerekiyordu. Çünkü devletle, ana babasıyla, hatta dostlarıyla bile bütün bu düzenin yapmaya çalıştığı, bizi tesbit etmek, yani sabitleştirmek, güvenilir olduğu ölçüde de sıkıcı bir konuma mihlanmak.

Ailenin -evliliğin- kötülüğü de zaten buradan kaynaklanıyor. Sözkonusu kurum, düzenin, bizi, düzene en yabancı, heveslere, serüven duygusuna en akraba yönümüzden hareketle ehlileştirme çabasının ifadelerinden biri değilse nedir kil?

İşte çevremizde gördüğümüz bunca asık suratlı ihtiyarın mutsuzluğu da buradan kaynaklanıyor: Düzenin gerektirdiği disiplinle, arzunun başboşluğu arasındaki onulmaz çelişki-den... Zavallılar! Artık istemedikleri gövdelerde düzüşmeye mahkum olmuşlar.

Evet, bu yazı burada bitebilirdi. Şık bir cümle gerekirdi. Sözelimi "Düzüştüğünüz hep başkası olsun" ya da "Yabancı olmayana vermeyin!" türünden bir cümle.

Çiftleşmek

Ama yanlış olurdu, yalan söylemiş olurum, yazıyı böyle sonuçlandır saydım. Buraya kadar söylediklerime inanmadığımdan değil. Ama benim sözlerim değil bunlar; abilerimden öğrendim. Hani şu '68 kuşağı dediklerinden, 1940'ların ikinci yarısında doğanlardan...

Fikri değil, hayati bir mesafe bizi abilerimizden, ablalarımızdan ayıran. Belki henüz adını doğru dürüst koymayı öğrenemediğimiz bir mesafe... Çünkü, gerçi '68'liler de eninde sonunda evlendi, evlenmediyse de çiftleştiler ama yine de yanıltmış olduklarını söylemek istemiyorum. Ana babalarımızın yaşadığı hayatlardan, onların yaşamadığı ufku tercih ederim.

Aileye, evliliğe, hatta sadakat duygusuna yönelttikleri eleştirilere aynen sahip çıkmak istiyorum çünkü seksele, serüven, tekinsiz olan arasındaki ilişkinin hala geçerli olduğuna inanıyorum.

Ama diğer yandan, benim kendi deneyimim de '68'lilerin söylediklerinden çok yaşadıklarına benziyor. Hiç sevişmekten bıktığım insan olmadı; yabancı gövdelerden, yabancılıklarını yitirdikleri ölçüde tad aldım.

Üstelik bu konuda çok yalnız, emsalsiz olduğumu da sanmıyorum. Aksine... Çift ilişkisine yöneltilen bütün

eleştirilere karşın insanların büyük bir çoğunluğu çift halinde yaşamayı, çoğunlukla başkalarındansa eşleriyle düzüşmeyi tercih ediyor.

Peki, nasıl bağdaştırmalı o halde, gövdelerimizle onayladığımız çiftleşme ideolojisiyle aklın yönettiği eleştiri arasındaki bu tutmazlığı?

Korkudan sözedilir elbet; serüven korkusundan; yabancı olan, yeni olan karşısında duyulan korkudan.

Görünüşüyle, edasıyla, belki sözleriyle ne kadar heyecanlandırmış olursa olsun; kokusunu, dokusunu bilmediğiniz, üstelik size kötülük etmeyeceğinden de emin olmadığınız birini, üstelik de reddedilme riskini de göze alarak, baştan çıkarmaya çalışmaktansa, eşinizin sunacağıni bildiğiniz tanıdık zevkler evla olabilir.

Bir doğruluk payı yok değil bu görüşün. Ama insanlar özel ilişkiler kurmaya yöneltenin böyle bir zaaftan ibaret olduğunu sanmıyorum. Açıklamaya çalıştığım yaşantı, tekrarın sağladığı tatmin değil; her tekrarla derinleşen, başkalaşan bir zevk.

Sorunun çözümü, belki yabancılığın anlamında gizli. Modern dünyanın yabancılarının en sıkıcı yanı, aslında yabancı olmamaları. Yeni birileriyle karşılaştığımızda, en beylik sözlerle, ortalama bir beklentiye göre sonuç alıcı olacağını umduğumuz jestlere başvuruyoruz. O da öyle yapıyor.

Serüven ancak ilişki kurulduktan sonra (o da, bazen) başlıyor; gövde kendi yabancılığını, eşsizliğini ancak yavaş yavaş ele veriyor.

Belki şöyle bir soru sormak anlamlı olabilir: Nedir sevgiilerimizi dostlarımızdan ayırdeden?

Dostlarımıza güveniriz, güvenmek isteriz. Bir tanıdıklık iklimidir dostluk, orada her şey yerli yerindedir. Oysa seks...

Walter Benjamin bir yazısında "İnsanın ancak aşkta ya da kumarda bulabileceği bir hazine"den söz eder. Evet, usta bir kumarbaz olmaya benzer, iyi bir aşık olmak. Usta bir kumarbaz her oyunda elinden geleni yapar-elinden gelenin yetmeyebileceğini bile bile...

Orgazmlar, yaşadığımız ve yaşattığımız orgazmlar da öyledir. Hiçbiri hak edilmiş değildir. Biz elimizden (dilizden, şeyimizden) geleni yaparız. Ama sonunda yaşanan, yine de, bir başıştır.